

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13035/2023
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, Министарство здравља и Клиничког центра Ниш, ГАК породилиште, које заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3153/2022 од 24.01.2023. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3153/2022 од 24.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3153/2022 од 24.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3153/2022 од 24.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 9859/20 од 14.04.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова и патњи, због нестанка бебе после наводне смрти у породилишту, нарушавања личног и породичног живота тужилаца, трпљења неизвесности, недавања информација о судбини њиховог детета рођеног ...1986. године, солидарно исплате по 10.000 евра, у динарској проитввредности, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11....10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби члана 16. став 2. Устава Републике Србије, члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана 172. Закона о облигационом односима, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцима солидарно накнаде нематеријалну штету због претрпљених душевних болова и патњи, због нестанка бебе после наводне смрти у породицишту, нарушавања личног и породичног живота тужилаца, трпљења неизвесности, недавања информација о судбини њиховог детета рођеног ...1986. године. Према датим разлозима, на страни тужених није било неделотворног понашања којим је тужиоцима проузрокована штета, тако што им је повређено право на поштовање породичног живота зајемчено одредбом члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Ово због тога што је према утврђеном чињеничном стању тужиоцима саопштено да је њихово дете, превремено рођено, преминуло, што је мајка потврдила потписом посмртнице, а која је садржала информацију о узроку смрти, након чега је по захтеву туженог Клиничког центра Ниш плод послат на клиничку обдукцију и извештајем о обдукцији поуздано утврђен узрок смрти детета, а чињенице рођења и смрти уписане у матичне књиге. На тај начин су тужени предузели адекватне мере које су довеле до разјашњења спорних околности у погледу судбине детета тужилаца, из чега следи закључак да тужиоци немају право на новчано обештећење.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда да нема услова за удовољење тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете у ситуацији када је према утврђеном чињеничном стању Република Србија испунила своју обавезу да омогући остваривање људских права гарантованих Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, односно адекватно одговорила на захтев родитеља да буду информисани о судбини свог детета. Тужиоци нису уз ревизију доставили правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.03.2020 године. Вредност предмета спора је 2.000.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужилаца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**